

кани се Минко Чичояневъ, — пъкъ той ако ще да докара и цѣлото околийско управление . . .

— Хилядо ще дойдатъ! — рече Пенкелеровъ.

— Нѣма какво повече да го осукваме! — пресѣче ги Мандьовъ. — Утре подаваме заявлението отъ името на селския комитетъ, и свършено! Дневниятъ редъ?

— Дневниятъ редъ . . . това е . . . да се види тамъ за Ялънъ кория . . . ще земе ли Жанката, нѣма ли да земе . . .

— Ще земе нѣкому цървулитъ! — извика Минко Чичояневъ. — Не му стига дето заграби толкова земя — отгоре и да му плащатъ . . .

— Ами общинската? — попита Дѣлчо Пенкелеровъ.

— Общинска - необщинска — никакво плащане . . .

— Добре. Първа точка, значи, наемитъ. Друго?

— Другосо. . . Разни. Кой каквото има на сърдцето, да си го каже. . .

Вестъта за събранието се понесе отъ уста въ уста.

— Утре... въ училището...

— Знамъ, знамъ!

— Мами-ца-та му мръсна! Грабачъ . . . Чакай, чакай! . . .

— Ама кмета щѣлъ да го забрани. . .

— Кой? Пържикозината ли? . . . Да прощава, ама май соленичко ще му дойде. . .

— Чухте ли? . . . Жанката ходилъ у Вълкови . . . Искалъ да го подкупи. . .

— Мръс-никъ! Той си мисли, че това е земледѣлски съветникъ презъ сговористко време — да му купи две скумврии и — готово! . . . Не е нашълъ църква да се прекръсти . . .